

СИМЕТРИЯ

Отвори я.

в...нея,

из...нея,

за...нея.

Затвори го.

в...нея,

из...нея,

за...нея.

СФЕРА

Той е началото.

Тя е края.

Той тича след края.

Тя гони началото.

ОТНОШЕНИЯ В ПРОСТРАНСТВОТО

Къс от миг
по пръстите се плъзва.
Назад...
назад...
назад се връща.

Час пленен от сенките
- въздъхва.
Утихва вятъра,
поема въздух.
Добре е в сивото
- поглъща
Удобно, равно,
постоянно
- прегръща.
Надолу...
надолу...
надолу се изплъзва.

Натежали мъгли,
завили хоризонта,
застинали звезди
съпровождат.
Стаил се шепот
пропълзя
на дъното...
на дъното...
потъна.

КУБ

**Очите ти,,,
.....откривам:
своето лице,
своето сърце,
своята смърт...
Очите ми,,,,
..... попивам:
твое лице,
твое сърце,
твоята смърт...
и само мисълта
изплъзнала се от
погледа,
отнесе
спомена,,,,
за твоето,,
за моето,,
нашето,,
... отсъствие...**

ПИРАМИДА

Незалязващи неони,
шум от преминаващи коли
и неочаквани копита
по улиците на надникналото
хилядолетие.

Гласове от другата страна
на планетата.
Лица обиколили света
и празнота в напирало
присъствие
по пирамидата на тленността.

Отсъства в тълпата от возени личности,
копитния ритъм на вечността.

СПИРАЛА

Вятърът прости ѝ, че го натъжаваше
и **Той** я беше наскърбил.....

Сянката прости му, че я нараняваше
и **Тя** го нарани.....

Вятърът прости ѝ, че го изоставяше
и **Той** я беше заменил.....

Сянката се заличаваше
дали я беше изгорил.....

Тя прости – забрави го

Вятърът **не ѝ**.....

не ѝ.....

не ѝ.....

ОТСЕЧКА - ЦИЛИНДЪР

В този миг...

Дъждът проникна във вените ѝ
започна леко да ръми.
Есента се сви в душата ѝ
и се загледа в капките -
отразяващи цветната ѝ палитра.
Сърцето ѝ заби в ритъма на дъжда
все по-бързо,

все по-силно...

Разумът се сви в ъгъла
и потърси сухо местенце
от разводнилите се спомени.
И бавно някак неусетно,
дъждът превзе дъха ѝ.
Просветна в ума ѝ.
Тътенът улови сърцето ѝ.
И го разпръсна в душата ѝ.
Само в един миг.

Този миг...

КОНУСИ

Прелисти тази нощ
и няколко след нея
без да погледне в тях

„не ги усети“

Изнизаха се векове
и миг след миг на нанизи.
А мислите залутани
сред вечност заличавани -
сънуваха

небе...

Прелисти този ден
и няколко след него
без да погледне в тях

„не ги усети“

Отнесоха се часовете,
препускаха напред.
А мислите зареяни – копнееха
и жалейки душите им трепереха -
повиваха

небе...

ВЕКТОРИ

ТЕ

С тях е все по-често...

ТЕ,

сенки с образи –

дълбини в крайбрежия

от делници на нарочено отсъствие.

Навикна с тях, топли повеи

в натежали аромати тишина.

С тях няма спомени

не се завръщат в мнимото си бягство.

ТЕ,

все по-често го прегръщат

сякаш е за първи път сред тях

отваря портата, а ...сетне

ТЕ попили самота.

ТЕ заселили ума.

ТЕ люлеещи душата.

Все по-често с тях

ТЕ

поети - **ТЕ**

мъртви - **ТЕ**

ПОЕТИ...

КОНКАВ - КОНВЕКС

- ИЗДИШАЙ (конвекс)

Не е порив трепналата нишка.

Не е полъх хладният ветреца.

Тичинките ѝ нашепват

сънища от минал век.

Сребристо бели са цветята.

Фин, безплътен е светът.

Тишината - птица сляпа -

рее се без път.

- ВДИШАЙ (конкав)

Каменна река след стъпки боси -

копринени мъгли ги носят.

Отнася времето дъха ѝ,

превърнат в порив,

превърнат в полъх.

Тръпчиви глътки

жадни я преглъщат.

- ИЗДИШАЙ

ТЕ НЕ СЕ ЗАВРЪЩАТ. . .

ДОКАЗАТЕЛСТВО

Така те обичам
както листата на плачещата върба
се отронват над подминаващата ги река.

Така те обичам
както виещия се път през полето
лъкатуши за никъде.

Така те обичам
както съня в капките утро
гали косите ми.

Така те обичам
както снега полегнал на хълмовете
се разтапя в пръста.

Така те обичам
както ехото затихващо между скалите
отсъства от погледа.

Така те обичам
за да си тръгна завинаги...